

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษา ประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ และ ประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ทั้งสองประเภท ที่เข้าศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2514 -2517 โดยที่นักศึกษาทั้งสองประเภทนั้นมีคุณลักษณะ หรือองค์ประกอบบางประการเหมือนกันคือ เพศ อายุ ภูมิลำเนา อาชีพบิดา (มารดา) แผนกวิชาที่จบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษาที่เข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 และคณะหรือโครงการที่เรียน ยกเว้นความแตกต่างในวิธีการรับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รวมจำนวนนักศึกษาทั้งสองประเภทในกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 362 คน ข้อมูลที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปีที่ 1 และข้อมูลที่พิจารณาประกอบว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือคะแนนผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบเก็บข้อมูลเบื้องต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance with Randomized Block Design) จำแนกตามประเภทของคณะหรือโครงการ (blocks) โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปีที่ 1 เป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) และคะแนนผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นตัวแปรผันร่วม (Covariate or Concomitant Variable)

ข้อค้นพบ

1. เมื่อยังไม่พิจารณาความแตกต่างของผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ และประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือก ประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือและประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่านักศึกษาประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย

3. เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือและประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ✓

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่วางไว้ว่า นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ และประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อทำการควบคุมตัวแปรบางประการ คือ เพศ อายุ ภูมิลำเนา อาชีพบิดา (มารดา) คะแนนผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิชาที่จบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษาที่เข้าศึกษาในชั้นปีที่ 1 และคณะหรือโครงการที่เรียนแล้ว และเนื่องจากวิธีการคัดเลือกนักศึกษาประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ ดังกล่าวคือคะแนนสอบได้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเกณฑ์ตัดสิน ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วาสนา พานิชการ¹

¹วาสนา พานิชการ, เรื่องเดิม.

หรรษา สาทรายทอง² สายหยุด เขียวคอกน้อย³ ฉวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร⁴ และ
ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ ออยุธยา⁵ ซึ่งพบว่าคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบ
คัดเลือกร่วมทางก็มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยได้
พอ ๆ กัน และตรงกับรายงานการวิจัยของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ⁶ ในปี พ.ศ.
2513 เรื่องสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือก
กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510-2511 ที่สนับสนุนให้ใช้
คะแนนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษา

²หรรษา สาทรายทอง, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบไล่ชั้น
ม.ศ. 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความ
สำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

³สายหยุด เขียวคอกน้อย, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบไล่ชั้น
ม.ศ. 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความ
สำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

⁴ฉวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการ
สอบไล่ชั้น ม.ศ. 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508
กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

⁵ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ ออยุธยา, "การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการ
สอบไล่ชั้น ม.ศ. 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508
กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย"
(วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

⁶ไพยม วรรณศิริ, เรื่องเดิม, หน้า 66.

จากผลการวิจัยของศรีเพ็ญ สุทธิพิทยากุล⁷ ส่วนหนึ่งพบว่าโอกาสของการสอบคัดเลือกผ่านมีสิทธิ์เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากส่วนภูมิภาค ($p = .181$) ต่ำกว่าโอกาสที่ควรได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั่วประเทศ ($p = .309$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.01$ ทั้งนี้ เพราะเยาวชนในภูมิภาคส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องความสามารถที่จะศึกษาต่อในการศึกษาระดับสูงได้ เนื่องจากคุณภาพของสภาพแวดล้อมทางการศึกษา โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่น คุณภาพของโรงเรียน โอกาสในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม มีส่วนสำคัญยิ่งต่อโอกาสในการสอบคัดเลือกผ่านมีสิทธิ์เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมากกว่าองค์ประกอบอื่น⁸ อันได้แก่ เพศ ภูมิลำเนา อาชีพบิดา (มารดา) และเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ สภาพแวดล้อมทางการศึกษาในส่วนกลางมีคุณภาพดีกว่าในส่วนภูมิภาคโดยเฉลี่ย ดังผลการวิจัยของอารีรัตน์ บุญลักษณะ⁹ และการศึกษาของกมล สุกประเสริฐ¹⁰ แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อน่าสังเกตอย่างหนึ่งคือ แม้ว่านักศึกษาประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือและประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.05$ ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษาประเภทการสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต่ำกว่านักศึกษาประเภท

⁷ศรีเพ็ญ สุทธิพิทยากุล, "โอกาสการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของผู้สำเร็จมัธยมศึกษาจากส่วนภูมิภาค" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 43.

⁸เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

⁹อารีรัตน์ บุญลักษณะ, "คุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดชลบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

¹⁰กมล สุกประเสริฐ, "โอกาสและวิถีทางการศึกษาระดับอุดมศึกษา" (ส่วนงานทดสอบกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ), หน้า 6.

คะแนนเยี่ยมภาคเหนือ แต่เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน
 ชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาทั้งสองประเภท กลับพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
 แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าบุคคลจะมีพื้นฐานความรู้เดิมที่แตกต่างกัน โดยวัดจากผลการเรียนในชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 5 ดังกล่าว ถ้าได้มีโอกาสได้รับการศึกษาในสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่มีคุณภาพ
 เหมือนกัน ย่อมสามารถพัฒนาความสามารถส่วนบุคคลให้ทัดเทียมกันได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผลการวิจัยครั้งนี้อาจใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาสนับสนุน
 ให้วิธีการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยการรับจากนักเรียน
 ที่โคะแนนเป็นเยี่ยมของเขตภาคเหนือได้ดำเนินต่อไป และอาจจะพิจารณาเพิ่มจำนวนที่รับ
 โดยวิธีดังกล่าวให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของผู้
 สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตภาคเหนือให้มากยิ่งขึ้น เท่าที่เป็นอยู่ขณะนั้นมหาวิทยาลัย
 อื่น ๆ ในส่วนภูมิภาค คือมหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ต่างก็มี
 โครงการรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตภูมิภาคของคนทั้งสิ้น โดยมีหลักการเดียวกัน
 จะต่างกันบ้างก็ที่วิธีการและจำนวนที่รับ จึงเป็นที่น่ายินดียิ่งในการที่เยาวชนในส่วนภูมิภาค
 ได้รับสิทธิพิเศษในการเข้าศึกษาในระดับการศึกษาชั้นสูง โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือก
 โดยทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ อันจะเป็นการเพิ่มโอกาสการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของ
 นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค ซึ่งจะส่งผลอย่างมากมาคอประเทศ
 ไทยด้วย เช่น ลดความสิ้นเปลืองของเศรษฐกิจของประเทศอันเนื่องมาจากค่าใช้จ่ายในการ
 จากภูมิภาคต่าง ๆ ของผู้เรียนเพื่อไปศึกษาในต่างถิ่น เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวที่พบว่า นักศึกษาประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือและประเภท
 การสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันนั้น มีข้อควรพิจารณา
 เสนอแนะดังนี้

๑. ส่งเสริมให้มีการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่โดยวิธี
 การคัดเลือกนักเรียนที่สอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โคะแนนเยี่ยมของแต่ละจังหวัดในเขต
 ภาคเหนือนี้ต่อไป และอาจเพิ่มจำนวนการรับผู้มีสิทธิ์ของจังหวัดในเขตภาคเหนือมากขึ้นกว่าเดิม
 (เดิมรับจำนวนร้อยละ 10) ๕

2. ในการพิจารณาเพิ่มจำนวนการรับสมัครสิทธิ์ของจังหวัดในเขตภาคเหนืออาจมี ปัญหาในค่านคุณภาพการศึกษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา ที่คัดเลือกจากนักเรียนที่ไคคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวนร้อยละ 10 คนแรกของ จังหวัดในเขตภาคเหนือเท่านั้น และถ้าขยายปริมาณการรับออกไปเกินกว่าร้อยละ 10 คนแรก แล้ว กลุ่มนักเรียนที่เข้าศึกษานั้นอาจมีคุณภาพต่ำลง ซึ่งอาจเป็นผลใหม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาทั้งสองประเภทแตกต่างกันได้ จึงควรได้มีการวิจัยในครั้งต่อไปในลักษณะเดิม เพื่อประเมินการรับนักศึกษาด้วยวิธีการคัดเลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไคคะแนน เป็นเยี่ยมในปีต่อ ๆ ไป

3. การใช้วิธีการจับคู่มีปัญหาในเรื่องการสูญเสียกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งอาจทำให้ผลการ วิจัยไม่สามารถสรุปได้กว้างขวางและครอบคลุม จึงน่าจะมีการพิจารณาศึกษาโดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่ม (Random Sampling) อีกวิธีหนึ่ง

4. ควรจะมีการพิจารณาตัวแปรบางประการที่จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพิ่มเติมในการศึกษาครั้งต่อไป เช่น เขาว่าปัญญา แรงจูงใจ และความสนใจของนักศึกษา เป็นต้น เพราะตัวแปรดังกล่าวแม้จะเป็นตัวแปรที่วัดหรือจักรกระทำยาก แต่ก็อาจจะมีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และทำให้การสรุปอ้างอิงเกี่ยวกับความแตกต่างในวิธีการสอบ คัดเลือกกระทำได้ไม่แน่ชัด

5. ควรมีการศึกษาโดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA.) ตลอดหลักสูตรของนักศึกษา เพื่อเป็นตัวแทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อดูว่าจะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่กับผลการ วิจัยครั้งนี้ ซึ่งถือว่าคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA.) ในชั้นปีที่ 1 เป็นตัวแทนที่สำคัญสำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบรวมของทบวง มหาวิทยาลัยของรัฐ และการคัดเลือกนักเรียนที่เรียนที่ในเขตภาคเหนือ ของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่

6. ควรมีการศึกษาแบบเดียวกันที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งมีโครงการการรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เช่นเดียวกันว่าจะให้ผลที่แตกต่างกันหรือไม่ โดยเฉพาะวิธีการของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งแตกต่างออกไปคือ ทางมหาวิทยาลัยจัดสอบเอง จะให้ผลที่แตกต่างไปจากผลการวิจัยครั้งนี้หรือไม่